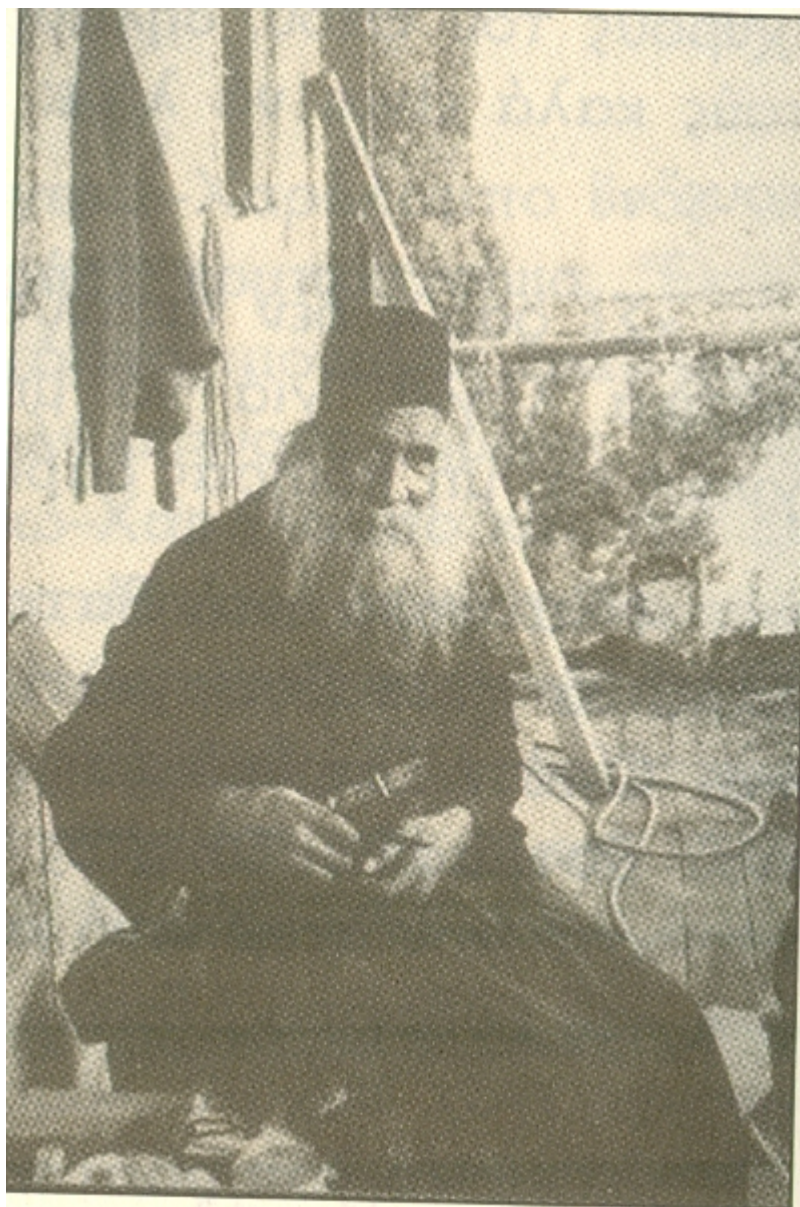

Ο γερό-Χαράλαμπος ο Κομποσχοινάς έλεγε: «Μεγάλο πράγμα είναι η ευχή

[Γενικά](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Γενικά](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Image not found or type unknown

Γερω-Χαράλαμπος
Κομποσχοινάς.

ΓΕΡΟ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Ο ΚΟΜΠΟΣΧΟΙΝΑΣ ΈΛΕΓΕ: «Μεγάλο πράγμα είναι ή ευχή. Κάθε

φορά που λέμε «Κύριε Ιησού Χριστέ...» είναι σαν να λέμε «μνήσθητί μου, Κύριε, εν τη βασιλεία σου»».

Ο γερό-Χαράλαμπος ό Κομποσχοινάς διηγήθηκε: «Ήταν μία γριούλα στην Μικρά Ασία με μία θαυματουργή εικόνα. Θεράπευε Τούρκους και Χριστιανούς. Στον πόλεμο του '22 αυτή πήρε την εικόνα- ενώ, λοιπόν, σκότωναν οι Τούρκοι, αυτήν δεν την έβλεπαν και ήρθε στην Αθήνα. Με το μύρο πού έβγαζε ή εικόνα θεράπευσε άρρωστο».

Διηγήθηκε άλλη φορά: «Κατά τον χειμώνα του 1943 στην Αθήνα, όπου διέμενα ως λαϊκός, υπήρχε μεγάλη στέρηση των αναγκαίων και σε συνδυασμό με τον βαρύ χειμώνα πολύς κόσμος πέθαινε. Εκείνη την εποχή συνήθιζα να επισκέπτομαι αυτήν την πολύ ευλαβή καλογριά, ή όποια είχε στο σπίτι της την παλιά εικόνα της Παναγίας από την Μικρά Ασία.

Ή εικόνα αυτή έφερε επάνω της πολλά παλαιά τάματα, μερικά εκ των όποιων ήσαν πολύτιμα. Καθώς λοιπόν στενοχωρούμεθα από την έλλειψη τροφών, μία ημέρα της λέω: «Βρε Μαρία, δεν πουλάς το μάλαμα από την εικόνα να αγοράσουμε τίποτα να φάμε;»» Αυτή απάντησε: «»Τό μάλαμα αυτό είναι της Παναγίας και δεν μπορώ να το πειράξω. «Αν ήθελε ή Παναγία να μας το δώσει θα μας το έδινε»». Μόλις όμως είπε αυτά τα λόγια ένα χρυσό βραχιόλι από τα τάματα της εικόνας σηκώθηκε μόνο του από την εικόνα και κόλλησε στο τζάμι της σαν να ήθελε να βγει έξω από το προσκυνητάρι. Αυτό το θεώρησε πώς ήταν σημάδι από την Παναγία. Πούλησε το βραχιόλι και αγорάσαμε τρόφιμα, με τα οποία βγάλαμε εκείνο τον δύσκολο χειμώνα».

Όταν έγινε μοναχός στο Καλύβι της Παναγίας Καζάνσκας στην Καψάλα αγωνιζόταν πολύ. Ήταν πανύψηλος και γεροδεμένος. Του είπε κάποιος Χανιώτης μοναχός ότι κάνει 3.000 μετάνοιες την ώρα και προσπάθησε να τον μιμηθεί και ό ίδιος αλλά έπαθε πτώση στομάχου. Έλεγε όταν γήρασε: «Έκανα αδιακρισία. Ό Θεός δεν τα θέλει αυτά».

Έλεγε: «Μεγάλο πράγμα είναι ή ευχή. Κάθε φορά που λέμε «Κύριε Ιησού Χριστέ...» είναι σαν να λέμε «μνήσθητί μου, Κύριε, εν τη βασιλεία σου»».

Έπλεκε όλη μέρα κομποσκοίνι λέγοντας την ευχή. Το καλοκαίρι έβγαινε και ξάπλωνε στην αυλή μέσα σε έναν λάκκο πού είχε σκάψει ό ίδιος για να τον ζεσταίνει ό ήλιος. Από κει του βγήκε και το παρατσούκλι «εν τω λάκκω». Παρά την ηλικία του, υπέργηρος ων, περιποιόταν τον κήπο με πολύ κόπο, καθώς μάλιστα είχε και μία κήλη μεγάλη σαν πορτοκάλι, πού τον ταλαιπωρούσε και πού την έδενε με ένα κομμάτι ράσο. Πέραν τούτου είχε καμπουριάσει από την πολύχρονη άσκηση,

γι' αυτό και ή κάθε του κίνηση ήταν εξαιρετικά επίπονη. Του πρότειναν να τον πάνε στο Νοσοκομείο για να κάνει εγχείρηση, καθώς ή κατάσταση του ήταν πολύ επικίνδυνη, αλλά αρνήθηκε ευγενικά λέγοντας: «Δεν πειράζει, αυτός είναι ό κανόνας μου• αν θέλει ό Θεός, δεν παθαίνω τίποτα». Είχε 14 αρρώστιες, όπως έλεγε, και έμενε σ' ένα κελί ετοιμόρροπο πού έβαζε νερά όταν έβρεχε.

Κάποτε πήγε στον γερό-Χαράλαμπο ένας μοναχός νέος για να αγοράσει κομποσκοίνια. Εκείνη την εποχή αντιμετώπιζε ό νέος μοναχός έναν μεγάλο πειρασμό και ήταν πολύ στενοχωρημένος. Όταν έφτασε λοιπόν στον γερό-Χαράλαμπο και του ζήτησε κομποσκοίνια εκείνος, αντί να τον στείλει μέσα στο καλύβι να του φέρει τον τενεκέ πού τα αποθήκευε, όπως έκανε συνήθως, σηκώθηκε με πολύ κόπο από τον λάκκο του και πήγαν μαζί μέσα. Μόλις μπήκαν, του είπε: «Ξέρεις, πάτερ μου, όταν ήμουν νέο καλογέρι στο Έσφιγμένου, ό δαίμονας μου δημιούργησε τον έξης πειρασμό». «Άρχισε τότε να περιγραφή ακριβώς την κατάσταση πού αντιμετώπιζε ό νέος, λες και ήταν αυτός στην θέση του, καθώς και να του δίνη οδηγίες για την αντιμετώπιση της. Στο τέλος, αφού τον παρακίνησε με πολλούς λόγους στον πνευματικό αγώνα, του είπε σοβαρά: «Όλα αυτά σου τα είπα, για να μην απογοητεύεσαι και να αγωνίζεσαι».

Έλεγε: «Έρχονται πολλές φορές τα δαιμόνια εδώ πού κάθομαι και πλέκω κομποσκοίνι, να με πειράξουν. Τα σταυρώνω και φεύγουν. Αλλά δεν πάνε μακριά. Τα βλέπω πού κάθονται και περιμένουν πότε θα αμαρτήσω με τον λογισμό για να ξανάρθουν. Θέλει πολλή προσευχή, για να φύγουν μακριά τα δαιμόνια. Θέλει ταπείνωση. Αν ταπεινωθείς, γίνεσαι αμέσως σοφός».

«Να προσευχόμαστε για όλους, εκτός από τούς εχθρούς του Θεού, δηλαδή τούς αιρετικούς. Γι' αυτούς καλά είναι να λέμε: Αν θέλεις. Κύριε, φώτισε τους»».

«Σε όσους δεν πιστεύουν δεν λέω βαριά πνευματικά λόγια, για να μην κολαστούν πολύ. «Ό γνούς και μή ποιήσας δαρήσεται πολλά»».

«Μία φορά στο Βατοπέδι πήγα να βγω έξω, αλλά θα χτυπούσα, γιατί ήταν βράδυ και δεν έβλεπα. Όποτε ξαφνικά φάνηκε μπροστά μου ένας νέος πού άστραφτε. Το φώς του μ' έκανε να δώ ότι μπροστά μου ήταν κενό και θα έπεφτα. Αυτός ήταν ό άγιος Ευδόκιμος, όπως μου είπαν, μετά εξαφανίστηκε».

Ό γερό-Χαράλαμπος ζούσε απλά, ασκητικά με την ευχή και την ψαλμωδία στο στόμα. Ήταν ειρηνικός και έδινε πολύ καλές συμβουλές, πρακτικές και πνευματικές. Ενώ έκανε όλα τα ανωτέρω, δεν σταματούσαν τα χέρια του να πλέκουν κομποσκοίνι. Είχε μάθει να πλέκει και τη νύχτα χωρίς φώς.

Όταν έμενε στον Άγιο Χαράλαμπο στις Καρυές, πάνω από το κρεβάτι του έσταζαν

νερά, όταν έβρεχε. Έβαλε τάβλες κάτω από το ταβάνι και πάνω από την θέση του κρεβατιού και ένα νάιλον έτσι τα νερά κυλούσαν δίπλα.

«Έλεγε: «Ό μοναχός πρέπει να αρκουδίζει, (δηλαδή να περπατά με τα τέσσερα), από τη νηστεία».

Κάποιος νέος πήγε να αγοράσει ένα κατοστάρι κομποσκοίνι από τον γερό-Χαράλαμπο. Τον ρώτησε: «Για την αδελφή σου το θέλεις;». Πράγματι το ήθελε για την αδελφή του. Πρόσθεσε: «Να βάλω στην φούντα κόκκινο νήμα, πού είναι το χρώμα της παρθενίας, γιατί θα γίνει καλογριά». Και όντως έγινε μοναχή μετά από λίγα χρόνια.

«Ό Θεός λέει, «θα εξολοθρεύσω πάντας τούς εργαζομένους την άνομίαν». Αλλά πέφτουν (γονατίζουν) οι Άγιοι και λένε «και μείς αμαρτωλοί είμαστε, συγχώρεσε μας. Κύριε μας», και σταματάει την οργή Του ό Θεός».

«Άμα εξομολογηθείς τις αμαρτίες σου, τα χάνει ό δαίμονας τα αμαρτήματα και να θέλει δεν μπορεί να πει τίποτε. Διαλύονται οι αμαρτίες, δηλαδή τις συγχωρεί ό Θεός. Αλλά να εξομολογηθείς με αγνότητα, όχι να εξομολογηθείς και να μη βγαίνεις από το δικό σου.

Αυτοί λέγονται «πονηρευόμενοι» και» οι πονηρευόμενοι εξολοθρευθήσονται», λέει. Με ειλικρίνεια να εξομολογήσθε. Σκέψου ότι τα λες στον Χριστό».

«Να λέμε την ευχή, αυτή διώχνει τον πειρασμό. Τότε αδυνατεί ό σατανάς. Ή ευχή τον τρώει σαν το ροκάνι, τον καταστρέφει. Μας πολεμά ό εχθρός, όταν το επιτρέπει ό Θεός. Και όσο ζούμε, μέχρι να βγει ή ψυχή μας, θα τον πολεμούμε και μείς. Τότε, όταν τον νικήσουμε και δεν κάνουμε το θέλημα του, θα μάς πάρει στα δεξιά του ό Θεός, στην βασιλεία Του».

«Μέγα πράγμα έχουμε το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον με». Ή ευχή τα έχει όλα και σωτηρία ψυχής και υγεία σωματική και φώτιση και ευχαριστία. Να λέμε την ευχή». «Ή προσευχή χωρίς μετεωρισμούς είναι των τελείων. Ό καλόγερος να κάνει 33 κομποσκοίνια (εκατοστάρια για την ακολουθία του) και να μην τον μέλλη. Ας τον πειράζει με λογισμούς ό διάβολος. Αυτός να συμμαζώνει το νου του. Κάποτε ό Μ. Βασίλειος έταξε μία σκούφια λίρες σε όποιον παπά θα κάνει μία Λειτουργία χωρίς λογισμούς. Πράγματι ένας παπάς κατάφερε μέχρι να τελείωση να κράτηση το νου του καθαρό από λογισμούς. Μετά, λίγο πριν τελείωση, τού ήρθε στο νου του ή σκούφια με τις λίρες και έτσι τις έχασε».

«Θέλει ταπείνωση ό Θεός. Όσες αρετές και αν κάνουμε και μάς ρωτήσουν, πώς πάει ή πνευματική ζωή, να λέμε ότι είμαστε αχρείοι δούλοι. Άμα πεις καλά είμαι

στην πνευματική ζωή τάχασες όλα. Είναι υπερηφάνεια. Γι' αυτό λέει στις Ώρες «ου κατώκει εν μέσω της οικίας μου ποιών υπερηφανίαν», δεν κάθομαι λέει στων υπερήφανων τον οίκον».

«Για την σωτηρία της ψυχής μας πρέπει να κάνουμε το νόμο του Θεού, να πάμε στην Εκκλησία μας, να συγχωρούμε τον πλησίον σε ότι μας έφταιξε. Επομένως, το παν είναι τα καλά έργα και ή πίστη. Μην απελπιζόμαστε. Ή απελπισία είναι διάβολος».

«Εν τω ονόματι Ιησού φάλαγγες δαιμόνων συντρίβονται. Εν τω ονόματι Ιησού στην Δευτέρα Παρουσία παν γόνυ κάμψει. Και μερικοί πλανεμένοι λένε: «Τί θα προσκυνήσουμε το όνομα;». Ο Απόστολος Παύλος εννοεί Ότι θα προσκυνήσουμε τον Χριστό, όχι το όνομα. Δεν χωρίζεται ό Χριστός από το όνομα Του, ό ίδιος είναι. Με το όνομα Του οι Απόστολοι έκαναν θαύματα».

«Μία μέρα έκανα κάτι κουτσοδούλια εδώ πέρα, έπεσα και χτύπησα στο πόδι. Μέρα ήταν και μόλις σηκώθηκα βλέπω κάποιον να με χαμογελάη. «Τί θέλεις εδώ;» του λέω, και δεν μιλάει. «Ποιος είσαι;» τον ξαναρωτώ, και μόλις πήγα να σηκώσω το χέρι να τον σταυρώσω, έγινε άφαντος. «Κοπρόσκυλο», λέω στον διάβολο, «εσύ ήσουν που με έριξες κάτω;»».

«Τον είδα σαν θηρίο, σαν αράχνη, με τα μάτια μου, όχι όνειρα, και παρακάλεσα τον Θεό να με στερέωση στην πίστη».

«Αφήνουμε τα θεολογικά, εμείς λέμε τα πρακτικά. Είδα κάποτε σε αγρυπνία στο Κουτλουμουσι τον Άγιο της ημέρας ντυμένο με διακονικά άμφια τρεις φορές βγήκε από το ιερό και χάθηκε. Αφού κοινωνήσα, περίμενα να δώ τον διάκο να κάνη κατάλυση, δεν είδα. Ρώτησα και μου είπαν ότι δεν υπάρχει διάκος».

«Ό Θεός χαίρεται, όταν λέμε λόγια ψυχικής ωφελείας».

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΚΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΗΣΥΧΑΣΤΙΚΗ ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ 2011
http://apantaortodoxias.blogspot.gr/2013/03/blog-post_6990.html

Πηγή: yiorgosthalassis.blogspot.com